

Skarżący wniósł do TSUE skargę o stwierdzenie nieważności trzech rozporządzeń w sprawie wyłączeń blokowych z powodu ich sprzeczności z traktatami i kartą praw podstawowych. TSUE w obu instancjach odrzucił wniesioną przez skarżącego skargę o stwierdzenie nieważności rozporządzeń w sprawie wyłączeń blokowych z powodu oczywistej niedopuszczalności. Powodem odrzucenia było uchybienie obiektywnemu dwumiesięcznemu terminowi ustanowionemu w art. 263 TFUE. TSUE nie zajął się wcale istotą sprawy i jedynie formalnie zastosował termin do wniesienia skargi. Tymczasem skarżący argumentował, że nieprawidłowe działanie mechanizmu kontroli, której dokonuje Komisja, zostało ujawnione dopiero na podstawie odpowiedzi Komisji na skargę wniesioną do niej przez skarżącego. W skardze do TSUE skarżący wskazał, że za początek biegu przedawnienia terminu uznaje właśnie odpowiedź Komisji, w której odmówiła ona bardziej szczegółowego zajęcia się jego skargą.

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2020 r. – Sciescent / Komisja

(Sprawa T-123/20)

(2020/C 161/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sciescent LLC (Beverly, Massachusetts, USA) (przedstawiciele: K. Van Maldegem i P. Sellar, lawyers, oraz V. McElwee, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2019/1973 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie niezatwierdzenia zeolitu srebrowo-miedziowego jako istniejącej substancji czynnej do stosowania w produktach biobójczych [należących do] grup produktowych 2 i 7 (!);
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, oparty na naruszeniu przepisu dotyczącego stosowania traktatów i art. 4 i 19 rozporządzenia (UE) nr 528/2012 (?).

Pozwana, opierając się na wydanej przez Komitet ds. Produktów Biobójczych opinii dotyczącej zatwierdzenia substancji czynnej zeolitu srebrowo-miedziowego dla produktów należących do grup produktowych 2 i 7, doszła do wniosku, że ta substancja nie może zostać zatwierdzona ze względu na to, iż nie wykazano jej wystarczającej skuteczności. Niemniej jednak, zdaniem skarżącej, ocena tej skuteczności została przeprowadzona w sposób błędny w stosunku do wyrobu poddanego działaniu produktów biobójczych. Podnosi ona, że pozwana, badając skuteczność zeolitu srebrowo-miedziowego, w swej ocenie i wnioskach w przedmiocie skuteczności tej substancji błędnie zinterpretowała i zastosowała odpowiednie przepisy prawa.

2. Zarzut drugi, oparty na braku właściwości – naruszeniu art. 290 TFUE oraz art. 4 i 19 rozporządzenia (UE) nr 528/2012.

Przyczyną niezatwierdzenia zeolitu srebrowo-miedziowego w zaskarżonym akcie jest rzekomo niewystarczająca skuteczność wyrobu poddanego działaniu produktów biobójczych. Niemniej jednak skarżąca twierdzi, że kryteria, które może zgodnie z prawem wziąć pod uwagę pozwana, ograniczają się do tych wyliczonych w art. 4 i 19 rozporządzenia (UE) nr 528/2012. Nie należy do nich skuteczność wyrobu poddanego działaniu produktów biobójczych, której ocena jest przeprowadzana na kolejnym, późniejszym etapie zatwierdzania produktu biobójczego na poziomie państwa członkowskiego. Biorąc pod uwagę okoliczność polegającą na tym, że ocena ta została przeprowadzona przez pozwaną właśnie w celu uzasadnienia niezatwierdzenia zeolitu srebrowo-miedziowego, co oznacza, że wyszła ona poza uprawnienia przysługujące jej na podstawie rozporządzenia (UE) nr 528/2012, pozwana naruszyła art. 290 traktatów oraz art. 4 i 19 tego rozporządzenia.

3. Zarzut trzeci, oparty na naruszeniu przepisu dotyczącego stosowania traktatów i zasady niedyskryminacji.

Substancja skarżącej została potraktowana odmiennie od innych substancji stosowanych w produktach należących do tych samych grup produktowych 2 i 7, a pozwana nie uzasadniła w obiektywny sposób powodów, dla których zeolit srebrno-miedziowy został potraktowany odmiennie od innych substancji, które, jako produkty należące do tych samych grup, również podlegają ocenie na tych samych zasadach, zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 528/2012 (i dyrektywą 98/8/WE⁽³⁾).

4. Zarzut czwarty, oparty na naruszeniu przepisu dotyczącego stosowania traktatów i zasady pewności prawa.

Pozwana skierowała do przewodniczącego Komitetu ds. Produktów Biobójczych list otwarty mający na celu uzyskanie wyjaśnień w przedmiocie tego, jak należy interpretować i stosować przepisy prawa dotyczące oceny i skuteczności wyrobów poddanych działaniu produktów biobójczych zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 528/2012. Skarżąca oparła się na treści tego pisma, które potwierdzało jednoznaczność przepisów prawa, co spowodowało powstanie po jej stronie uzasadnionych oczekiwań co do zatwierdzenia danej substancji. Tak więc zaskarżony akt został przyjęty z naruszeniem zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa.

⁽¹⁾ Dz.U. 2019, L 307, s. 58.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych (Dz.U. 2012, L 167, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych (Dz.U. 1998, L 123, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2020 r. – IR / Komisja

(Sprawa T-131/20)

(2020/C 161/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: IR (przedstawiciele: adwokaci S. Pappas i A. Pappas)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora generalnego DG ds. Zatrudnienia, Spraw Społecznych i Włączenia Społecznego, zawartej w przesłanej pocztą elektroniczną przez właściwego pracownika działu zasobów ludzkich wiadomości z dnia 2 lipca 2019 r., w której oddalono wniosek Europejskiego Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego (Cedefop) o trzecie przedłużenie oddelegowania skarżącego;
- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 23 stycznia 2020 r. oddalającej zażalenie złożone przez skarżącego na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący nieprawidłowości postępowania poprzedzającego wniesienie skargi, które nie doprowadziło do właściwego ponownego rozpatrzenia zaskarżonej decyzji z dnia 2 lipca 2019 r. przez organ powołujący.